

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku P. M.
przy uczestnictwie D. M. i Miasta W.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki D. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje adwokatowi M. K. od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w W. kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem wynagrodzenia, powiększonego o należny podatek VAT, za udzielenie uczestniczce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 września 2012 r. Sąd Okręgowy w W., w wyniku rozpoznania apelacji uczestniczki D. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 października 2011 r. w sprawie z wniosku P. M. o podział majątku, zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że określając wartość poniesionych nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny oraz wysokość należnych spłat i ich rozłożenie na raty oraz termin ich uiszczenia - obniżył wartość nakładów oraz wysokość spłat należnych wnioskodawcy, obniżył wysokość rat oraz określając termin uiszczenia rat w miejsce daty „30 kwietnia 2012 r.” wpisał „30 września 2012 r.”. W pozostałej części apelacja została oddalona i rozstrzygnięta kwestia kosztów postępowania. W szczególności Sąd drugiej instancji uznał za zasadne, że mające dla ogólnej wartości dzielonego majątku wpłaty dokonywane na książeczkę mieszkaniową przez rodziców wnioskodawcy dotyczyły jego majątku odrębnego.

W skardze kasacyjnej, zaskarżającej powołane postanowienie w części oddalającej apelację oraz wpisanie zamiast daty „30 kwietnia 2012 r.” – datę „30 września 2012 r.”, uczestniczka zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 45 § 1 i art. 33 pkt 2 k.r.op. na skutek wadliwego zaliczenia wpłat na książeczkę mieszkaniową na majątek odrębny wnioskodawcy, a nie jako darowiznę na rzecz nowo założonej rodziny; niewłaściwe zastosowanie art. 212 § 3 k.c. poprzez utrzymanie w mocy zbyt krótkich okresów spłat od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i jego zmianę w sposób wskazany w skardze, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania uczestniczka powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i oczywiste uzasadnienie skargi. Jako uzasadnienie wskazała rażące, jej zdaniem naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów

kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, o których mowa w *petitum* skargi oraz kwalifikowany charakter uchybienia Sądu w zakresie stosowania art. 212 § 3 k.c.

Rozpoznając wniosek należy zauważyć, że w doktrynie oraz w licznym, dostępnym orzecznictwie Sądu Najwyższego jest utrwalone stanowisko odnośnie do celu i treści przesłanek zawartych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dotyczy to także oczywistej zasadności skargi (pkt 4 tego przepisu), która winna zostać wykazana nie przez odwołanie się do własnej interpretacji stanu faktycznego, inaczej ocenionego przez Sądy w obu instancjach, a którego kwestionowanie nie może stanowić w ogóle podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Sąd Najwyższy jest sądem prawa, więc musi opierać się na ustalonym już stanie faktycznym i co do zasady nie dokonuje jego kontroli (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Postępowanie ze skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajny, dotycząc prawomocnego już orzeczenia sądowego. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją postępowania. Należy zatem w profesjonalnym wywodzie przekonać Sąd Najwyższy do konieczności dokonania prawnej kontroli zaskarżonego orzeczenia. Pełnomocnik skarżącej w ogóle tych kwestii nie dostrzegł, co odnosi się szczególnie do podważania zastosowania art. 212 § 3 k.p.c. w sytuacji, gdy przepis ten umożliwia odroczenie spłaty rat, które już stały się wymagalne.

Mając powyższe na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie §§ 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz.U. 2013, poz.461).

aw

db